

پیام چهار

مسیح شامل تمام به عنوان سرزمین نیکو -
سرزمین نهرهای آب، چشمه ها و سرچشمه ها،
که در دره ها و کوه ها جاری می شود

خواندن متون مقدس: تثنیه ۸: ۷؛ ۱۱: ۱۱-۱۲؛ ارمیا ۲: ۱۳؛ ۱۷: ۷-۸؛
اشعیا ۱۲: ۳-۶؛ یوحنا ۴: ۱۴ ب

۱. غلاطیان ۳: ۱۴ می گوید: «تا برکت ابراهیم در مسیح عیسی بر امتها آید و تا وعده روح را به وسیله ایمان حاصل کنیم»:

آ. جنبه فیزیکی برکتی که خدا به ابراهیم وعده داد، سرزمین نیکو بود (پیدایش ۱۲: ۷؛ ۱۳: ۱۵؛ ۱۷: ۸؛ ۲۶: ۳-۴)، که نمادی از مسیح شامل تمام است (کولسیان ۱: ۱۲). از آنجا که مسیح در نهایت به عنوان روح حیات بخش شامل تمام پی برده می شود (۱ قرن ۱۵: ۴۵؛ ۲ قرن ۳: ۱۷)، برکت روح موعود با برکت سرزمینی که به ابراهیم وعده داده شد مطابقت دارد.

ب. در واقع، روح به عنوان درک مسیح در تجربه ما، سرزمین نیکو به عنوان منشأ تأمین فراوان خدا برای مسرت ماست؛ این «تأیید [تأمین فراوان] روح عیسی مسیح» به عنوان تأمین بدن مسیح است - فیلیپیان ۱: ۱۹.

۲. مسیح شامل تمام به عنوان روح شامل تمام، «زمین پر از نهرهای آب و از چشمه ها و دریاچه ها که از دره ها و کوه ها جاری می شود» است - تثنیه ۸: ۷؛ ۱۱: ۱۱-۱۲:

آ. نهرهای آب، چشمه ها و دریاچه ها نشانگر مسیح به عنوان روح جاری است (یوحنا ۴: ۱۰، ۱۴؛ ۷: ۳۷-۳۹؛ مکاشفه ۱: ۲۲)، و دره ها و کوه ها نشانگر انواع مختلف محیط هایی هستند که در آنها مسیح را به عنوان روح جاری تجربه می کنیم.

ب. در سرتاسر کتاب مقدس، خطی در مورد خدای سه یکتا به عنوان آب وجود دارد - پیدایش ۲: ۱۰-۱۴؛ خروج ۱۷: ۵-۶؛ مزامیر ۳۶: ۸-۹؛ ۴۶: ۴؛ یوحنا ۴: ۱۰، ۱۴؛ ۷: ۳۷-۳۹؛ ۱ قرن ۱۰: ۱؛ مکاشفه ۷: ۱۷؛ ۲۲: ۱:

۱. نهر در پیدایش ۲: ۱۰ نشانگر نهر آب حیات است که در کنار آن، درخت حیات رشد می کند؛ این نهر تشنگی انسان را سیراب می کند.

۲. در مزامیر ۳۶: ۸-۹، سرچشمه به پدر به عنوان منشأ حیات اشاره دارد، و نهر به روح به عنوان آب حیات اشاره می کند - یوحنا ۱: ۴؛ ۷: ۳۷-۳۹.

۳. نهر در مزامیر ۴۶: ۴ نشانگر جریان خدای سه یکتا در مسیح از طریق روح به عنوان حیات برای مردم خداست.

۴. آب حیات، نشان خدا در مسیح به عنوان روح است که خود را به درون مردم بازخیرید شده اش جاری می کند تا حیات و تأمین حیات آنها باشد؛ نماد آن، آبی است که از صخره شکافته شده جاری شد (خروج ۱۷: ۶؛ اعداد ۲۰: ۱۱) و نشان آن، آبی است که از پهلوی سوراخ شده خداوند عیسی جاری شد (یوحنا ۱۹: ۳۴).

مسیح شامل تمام به عنوان سرزمین نیکو

۵. نهر آب حیات در مکاشفه ۲۲: ۱ و نهرها در پیدایش ۲: ۱۰-۱۴، مزامیر ۴۶: ۴، و حزقیال ۴۷: ۵-۹ نشانگر فراوانی حیات در جریان آن است. همانطور که در یوحنا ۷: ۳۸ نشان داده شده است، این یک نهر با غنای خود، در تجربه ما از جوانب مختلف غنای روح حیات خدا، نهرهای بسیاری می شود - رومیان ۸: ۲؛ ۱۵: ۳۰؛ ۱ تسالونیکیان ۱: ۶؛ ۲ تسالونیکیان ۱: ۶؛ ۲ تسالونیکیان ۲: ۱۳؛ غلاطیان ۵: ۲۲-۲۳.

۳. آبی که «از دره‌ها و کوه‌ها جاری می شود» (تثنیه ۸: ۷) نشان می دهد که مسیح به عنوان آب زنده در محیط‌های مختلف جریان دارد (ر.ک. ۱ پادشاهان ۲۰: ۲۳، ۲۸):

آ. دره‌ها تجارب صلیب، تجارب مرگ مسیح بوده، و کوه‌ها تجارب رستاخیز مسیح هستند - ۲ قرن‌تیاں ۱: ۹؛ ۴: ۱۱، ۱۴.

ب. مسیح ساکن در درون به عنوان گنجینه در ما، ظروف خاکی، منشأ الهی تأمین برای زندگی مسیحی و قدرت عالی برای ماست تا یک زندگی مصلوب شده را برای اظهار حیات رستاخیز زیست کنیم - آ. ۷؛ فیلیپیان ۴: ۱۳:

۱. پولس گفت که او و همکارانش «بی نهایت و فوق از طاقت بار کشیدیم، بجدی که از جان هم مایوس شدیم... تا بر خود توکل نکنیم، بلکه بر خدا که مردگان را بر می خیزاند» - ۲ قرن‌تیاں ۱: ۸-۹.

۲. در واقع، اظهار رستاخیز مستلزم مرگ، دلسردی، و ناامیدی است (آ. ۴: ۷: ۵-۶)؛ کار صلیب به خود ما خاتمه می دهد تا از خدای رستاخیز مسرت ببریم.

پ. پولس حیات رستاخیز را تحت کشته شدن با صلیب برای انجام خدمتگزاری خود زیست کرد؛ «پیوسته قتل عیسی خداوند را در جسد خود حمل می کنیم تا حیات عیسی هم در بدن ما ظاهر شود» - ۴: ۱۰:

۱. عیسی، از نظر مثبت، همیشه در حال کشتن همه چیزهای منفی در درون ماست تا اینکه ما را شفا دهد و زنده کند - فیلیپیان ۱: ۱۹؛ ر.ک. خروج ۳: ۲۵-۲۳.

۲. وقتی خودمان را هنگام صبح رد می کنیم تا خدا را در خود دریافت نماییم، در طول روز حس می کنیم که یک فرآیند کشتار در درون ما رخ می دهد - ر.ک. امثال ۴: ۱۸.

ت. «زیرا ما که زنده ایم، دائم بخاطر عیسی به موت سپرده می شویم تا حیات عیسی نیز در جسد فانی ما پدید آید» - ۲ قرن‌تیاں ۴: ۱۱:

۱. کشته شدن با صلیب منجر به اظهار حیات رستاخیز می شود؛ این کشته شدن روزانه، برای رهایی حیات الهی در رستاخیز است - ۱ قرن‌تیاں ۱۵: ۳۱؛ ۲ قرن‌تیاں ۴: ۱۶.

۲. رسولان مثل زندگی خداوند عیسی بر زمین زندگی کردند؛ زندگی خداوند، یک زندگی تحت کشته شدن با صلیب برای اظهار حیات رستاخیز بود، یک زندگی به گونه ای که شخص او با خدمتگزاری او یک بود و زندگی او، خدمتگزاری او بود - یوحنا ۶: ۱۵-۱۴؛ ۱۲: ۱۳، ۱۹، ۲۳-۲۴.

ث. «پس موت در ما کار می کند، ولی حیات در شما» (۲ قرن تیان ۴: ۱۲). وقتی ما تحت گشته شدن توسط مرگ خداوند هستیم، حیات رستاخیز او از طریق ما به دیگران افاضه می شود:

۱. راه به وجود آمدن و افزایش کلیسا، توسط جلال انسانی نیست. آن توسط مرگ صلیب برای رها شدن آتش حیات الهی است - لوقا ۱۲: ۴۹-۵۰؛ یوحنا ۲: ۱۹؛ ۱۲: ۲۴-۲۶.

۲. خداوند، به عنوان دانه گندمی که بر زمین افتاد، جان [حیات روان] خود را از طریق مرگ از دست داد تا بتواند حیات جاودان خود را در رستاخیز به دانه های بسیار انتشار دهد. به عنوان دانه های بسیار، ما نیز باید حیات روان خود را از طریق مرگ از دست بدهیم تا از حیات جاودان در رستاخیز مسرت ببریم.

۴. ارمیا ۲: ۱۳ می گوید: «زیرا مردم من دو کار بد کرده اند. / مرا که چشمه آب حیاتم / ترک نموده / و برای خود حوض ها [آب انبارها] کنده اند، / یعنی حوض های شکسته / که آب را نگاه ندارد»:

آ. شرارتی که مردم خدا مرتکب شدند این بود که خدا را به عنوان سرچشمه، منشأ خود، ترک نموده و به منشأی غیر از خدا روی آوردند.

ب. کندن آب انبارها، مشقت اسرائیل در زحمت انسانی آنها برای ساختن چیزی (بت ها) جهت جایگزین کردن خدا را به تصویر می کشد؛ اینکه آب انبارها شکسته بوده و آب را نگه نمی داشتند نشان می دهد که جدا از خود خدا که به عنوان آب زنده در ما توزیع می شود، هیچ چیز نمی تواند تشنگی ما را رفع کند و ما را افزایش خدا برای ابرازش نماید - یوحنا ۴: ۱۳-۱۴.

پ. در چشمان خدا، فرد خبیث و بدکار، کسی است که برای نوشیدن از او نمی آید (اشعیا ۵۵: ۷)؛ وضع شرور خبیثان این است که برای خوردن، نوشیدن، و مسرت بردن از خداوند، نزد خداوند نمی آیند؛ آنها کارهای زیادی انجام می دهند، ولی برای تماس با خداوند، برگرفتن او، دریافت او، چشیدن او، و مسرت بردن از او نمی آیند. در نظر خدا، چیزی شرور تر از این نیست (۵۷: ۲۰-۲۱؛ ر.ک. ۵۵: ۱-۲).

۵. ما باید عادت به کشیدن آب از چشمه های نجات را در خود ایجاد کنیم تا بتوانیم آب حیات را بنوشیم و جاری کنیم - ۱۲: ۳-۶؛ یوحنا ۷: ۳۷-۳۹؛ امثال ۱۱: ۲۵:

آ. ما باید توسط سخن گفتن به خداوند، توسط خداوند، برای خداوند، در خداوند، و با خداوند، از چشمه های نجات با شادی آب بکشیم - اشعیا ۱۲: ۳-۶؛ فیلیپیان ۴: ۶-۷، ۱۲؛ ر.ک. سرود ۲۲۵#.

ب. ما باید خداوند را ستایش کنیم، در او شادی کنیم، همیشه شکرگزاری کنیم و برای خداوند آواز بخوانیم - ۱ تسالونیکیان ۵: ۱۶-۱۸؛ فیلیپیان ۴: ۴؛ عبرانیان ۱۳: ۱۵؛ مزامیر ۱۱۹: ۱۶۴؛ افسسیان ۵: ۱۸-۲۰.

پ. ما باید نام خداوند را بخوانیم - اعمال ۲: ۲۱؛ ۱ قرن تیان ۱۲: ۱۳، ۳؛ ۱ تسالونیکیان ۵: ۱۷؛ ۱ قرن تیان ۱: ۲؛ داوران ۱۵: ۱۸-۱۹؛ مرثی ۳: ۵۵-۵۶؛ سرود ۷۳.

مسیح شامل تمام به عنوان سرزمین نیکو

ت. ما باید انجیل را بشارت داده، آنچه مسیح به انجام رسانده است را به دیگران بشناسانیم - رومیان ۱: ۱۶؛ یوحنا ۴: ۳۲-۳۴؛ فیلیپیان ۲: ۹؛ ۱ پطرس ۲: ۹. ث. ما باید در وجودمان برتری را به خداوند دهیم و همه کار را بر طبق طبیعت الهی انجام دهیم - مکاشفه ۲۲: ۱؛ کولسیان ۱: ۱۸؛ ۲ پطرس ۱: ۴.

۶. بر طبق اقتصاد خدا، کسی که بر خدا اعتماد می کند، مثل درختی است که در کنار آب کاشته شده است، که دلالت بر خدا به عنوان چشمه آب زنده دارد؛ یک درخت توسط جذب همه غنای آب، در کنار نهر رشد می کند؛ این تصویری از اقتصاد خداست، که توسط توزیع الهی او انجام می شود - ارمیا ۱۷: ۷-۸:

آ. برای دریافت توزیع الهی، ما به عنوان درختان باید خدا را به عنوان آب جذب کنیم (ر.ک. ۱ قرنیتیان ۳: ۶؛ کولسیان ۲: ۷)؛ غنای خدای تأمین کننده که در ما به عنوان درختان توزیع می شود، ما را با الهیت خدا ساخته و باعث می شود تا به اندازه خدا رشد کنیم (آ. ۱۹). از این راه، ما و خدا یک شده، دارای یک عنصر، جوهر، ساختار و ظاهر می شویم (مکاشفه ۴: ۳؛ ۲۱: ۱۱).
ب. معنای دعا، جذب خدا توسط ما است؛ هر چه بیشتر با خدا تماس بگیریم، بیشتر او را جذب خواهیم کرد، و هر چه بیشتر او را جذب کنیم، بیشتر از او مسرت خواهیم برد:

۱. سرودی هست که می گوید: «همین گونه [که هستم]» (سرود ۱۰۴۸)؛ این بدان معناست که ما باید همین گونه که هستیم بدون تلاش برای بهبود یا تغییر موقعیت خود به خدا بیاییم. ما مسیح را از این راه دریافت کردیم، و ما باید در مسیح از این راه گام برداریم - کولسیان ۲: ۶-۷.

۲. دعا کردن، آمدن نزد خداوند همین گونه که هستیم است. وقتی نزد خداوند می آییم، باید وضع درونی خود را در برابر او گذاشته و به او بگوییم که در هر مورد، کوتاه هستیم؛ حتی اگر ضعیف، گیج، غمگین و بی زبان هستیم، هنوز هم می توانیم به خدا بیاییم. مهم نیست وضع درونی ما چیست، ما باید آن را به خدا آوریم.

۳. به جای اهمیت دادن به وضع خود، ما باید برای تماس با او توسط نگاه کردن به او، دیدن او، ستایش او، شکر کردن از او، پرستش او، و جذب او، وارد حضور خداوند شویم؛ سپس از غنای خدا مسرت برده، شیرینی او را می چشیم، او را به عنوان نور و قدرت دریافت کرده، و دروناً صلح آمیز، روشن، قوی و توانا خواهیم بود. ما سپس درس ارتباط با او هنگام بخش کردن کلام به مقدسین را می آموزیم - ۱ پطرس ۴: ۱۰-۱۱؛ ۲ قرنیتیان ۲: ۱۷؛ ۱۳: ۳.

۷. یوحنا ۴: ۱۴ ب می گوید: «آبی که به او می دهیم در او چشمه آبی گردد که تا حیات جاودانی می جوشد.»

آ. این خدای سه یکتای جاری را آشکار می کند - (۱) پدر سرچشمه، منشأ است؛ (۲) پسر چشمه، پدیداری چشمه؛ و (۳) روح، نهر، جریان است. خدای سه یکتا از طریق پدر، پسر و روح به درون ما جاری و از بطن وجودمان خارج شده و به درون دیگران جاری می شود - ۲ قرنیتیان ۱۳: ۱۴؛ یوحنا ۷: ۳۷-۳۸.

رئوس مطالب دوره آموزشی

ب. جریان خدای سه یکتا «تا حیات جاودانی» است (۴: ۱۴ب). اورشلیم نو تمامیت حیات جاودان است، و کلمه «تا» به معنای «منجر شدن» یا «شدن» است. از این رو، پدر به عنوان سرچشمه، پسر به عنوان چشمه، و روح به عنوان نهر به درون ما و با ما جاری می شود تا تبدیل به اورشلیم نو به عنوان تمامیت زندگی جاودان شود.